

9. Adéla Holíková, 4. ročník, obor masér sportovní a rekondiční

SZŠ Svitavy

Člověk si uvědomí spoustu věcí teprve v momentě, když nad nimi musí přemýšlet. Do té doby předstírá, že nic z toho neexistuje.

Procházím se po celém bytě. Díky pomalým krokům mám dostatek času zanalyzovat veškeré zbytečnosti, co jen tak stojí, leží, sedí na poličkách a skříních. A když mě nějaká z nich zaujme, tak se zastavím a snažím se usoudit, zda by byla vhodným materiálem k práci, kterou právě teď čtete. Nikam nespěchám, protože vím, že mě teď čeká spousta volného času.

Tímhle tempem se dostávám až ke svému pokoji. Pohledem se střetnu s párem hnědých očí, co si mě prohlíží se stejně zahloubaným pohledem, jako si já prohlížím je. A když vzhlednu o trochu výš, přesně nad skříň se zrcadlem, tak mám možnost obdivovat zaprášenou řadu knih. Kniha by byla skvělou inspirací, pomyslím si. A pak už si jen vybírám z toho, co zní zajímavěji. Snad televizní zpracování Mnoha povyku pro nic či se zamyslet nad karanténní Nesnesitelnou lehkostí bytí?

Knihy nechávám knihami a pokračuji dál až ke stolu, kde nad ním na zdi je přilepeno několik barevných lepících papírků. Koukám se se zvláštním zaujetím na jeden z nich. Víte, co je na něm napsáno? „Zalít kytky.“ To je celé. Visí tu už pár měsíců a s hořkostí mi dochází, že jsem ani jednou ty kytky nezalila. Tohle nejspíš už samo o sobě vypovídá dost.

Podle mě člověk za tu dobu jen zlenivěl, ačkoliv... možná ne. Možná nezlenivěl, jen spíš s takovým množstvím volného času pozbyl schopnost zvládnout to, co chtěl i s menší časovou rezervou. A proč tohle píšu? Ani nevím. Upřímně – měla jsem v plánu přemýšlet nad životem, když jsme byli všichni zavření doma, a ne nad životem, který byl ovlivněn tím, že jsme seděli doma. Ale co už, nejspíš to je všechno úzce spjaté. Nejspíš tak moc, že si to neuvědomujeme. *Člověk si uvědomí spoustu věcí teprve v momentě, když nad nimi musí přemýšlet. Do té doby předstírá, že nic z toho neexistuje.*

Zatímco si sedám na postel, jako by mi měla přinést tu inspiraci ona sama, tak se snažím zavzpomínat na dny, kdy jsem se učila online. Vzpomínám na to, jak se ten necelý rok doma rozkoukovala na několik úseků, kterým vládla zrovna jedna nálada.

Na začátku jsem byla nadšená z volna a snažila se ho užívat do sytosti. Nejspíš v každém studentovi hnízilo klubíčko úzkosti, že tohle brzy skončí – přeci, každý si přál mít celý školní rok volno a učit se jen dva měsíce. Pokud od života nic neočekáváte, je nicnedělání rozkošně uspokojivá záležitost. Ale po jistých myšlenkových pochodech vám brzy začne docházet, že tolik flákání vám bude asi nejspíš stačit. Na jak dlouho, to se neví. Koneckonců svět se sám neobjeví a neprobádá, když budeme všichni společně civět do stropu a tázat se vesmíru na vlastní existenci.

Jedno ráno jsem se našla sedět v kuchyni. Byl zrovna týden, kdy jsem si řekla: „A dost! Začnu se sebou něco dělat,“ a tak jsem vstala o půl hodiny dřív, než mi začala první hodina. Oblékla se do oblečení, které nevypadalo jako pyžamo (ale později se z něho to pyžamo stalo taky). Připravila si snídani, kávu a usazena před počítačem jsem se připojila na hodinu jako první. Pokusím se teď velice jednoduše popsat, jaký to byl pocit. Jídlo – super. Káva – super. První na hodině – super, jsem pilný student. Pět minut pryč a stále jsem tam sama – panika. „Jsem na správné hodině?“, „Máme teď angličtinu, že?“, „Jsem vůbec ve správné aplikaci?“, „Co když mi nejde internet?“ se mi divoce honí hlavou a s dávkou kofeinu se to dá přirovnat ke kolotoči smrti. A ten se zastaví přesně v momentě,

když se obrazovka rozdělí na polovinu a já vedle svého iniciálu uvidím i iniciál mé spolužačky. Po zkontrolování mikrofonu, že ho mám pořád vypnutý, si hlasitě povzdechnu úlevou.

Když se všichni připojí a hodina už deset minut trvá, přistihla jsem se, jak se už začínám zoufale koukat po hodinách a počítat kolik minut mi ještě trvá do konce. V té hodině jsem si do sešitu udělala pouze jednu poznámku; spousta snahy být úspěšný škodí.

Dny postupně ubíhaly. Neměla jsem moc představu o tom, zda další den je středa nebo už únor v roce 2021. Ale najednou se mi začaly záhadným způsobem dělat modřiny. Když jsem to zjistila, tak jsem před zrcadlem prožívala menší šok, ze kterého mě dokázalo dostat jedině úpěnlivé volání učitelky ať se ihned připojím na její hodinu. Jenže místo češtiny jsem obracela Google naruby a hledala všechny možné diagnózy. Teprve až v matice jsem si byla stoprocentně jistá, že trpím hemofilií, nebo leukemií. „Padesát na padesát,“ říkal můj věrný doktor Google (ordinační hodiny má nonstop a nemusíte platit poplatky – vřele doporučuji). Zbytek dne jsem se snažila s tímto faktem se smířit. Když si pozdě v noci lehám do postele, mám už v hlavě jasnou představu o tom, jakým směrem se můj život bude dál obracet, když v tom najednou bolest v boku. „A je to tu, umírám.“ Díky reflexu mi vystřelila ruka pod deku k žebrům, zadržela jsem na vteřinu dech a pak ruku vytáhla a s ní i vidličku, která byla celou tu dobu onou příčinou mé imaginární leukemie. Dámy a pánové, jen bych chtěla zmínit, že nechávání příborů ve vaší posteli je teprve tím pravým přivítáním do karanténního života.

Každý den jsem vynakládala maximum, abych se nenudila. Například jsem plnila čas seriály, nebo objednávaním nepodstatných věcí, protože jsem si nemohla jen tak zajít pro ně do obchodu. Pořád mám všechny možné tvary moka konviček, frenchpressu a filtrů na přípravu kávy a čajů, co mi zrovna chutnaly, nejen díky kofeinovému kopanci. Někdy jsem ale prožívala i dny, kdy nešlo udělat ani minimum. V hlavě jsem měla prázdno a po celém dni, kdy můj jediný kontakt s člověkem byl přes obrazovku, jsem si jen lehla do postele. A v momentě, když mi dohrál playlist, já se cítila mrtvá. Odhodila jsem mobil někam vedle sebe do postele, jen abych konečně byla pryč od toho digitalizovaného světa, a převalila jsem se do polohy, která moji mrtvolnost doplňovala. V takovém momentě prostě nevíte co dál.

Prý co minulostí je, tak to jí zůstane. Čas běží dopředu bez žádné brzdy ani otáčky. Rostliny se spokojeně zelenají v příjemných paprscích světla a celá scénérie tak všemu dodává pocity estetická. Já sedím v křesle s hlavou otočenou tak, že detailně pozoruji všechny drobné hrbolky a důlky ve stropě. Z hrnku stoupá pára a mizí někde v prostoru. Usmějí se. Jestliže čas běží dopředu... Jestliže neexistuje nic jako stopka nebo otočka... Jestliže to, co minulostí je, tak jí zůstane... Proč se po tom roce ocitám v další karanténě? Proč tohle tedy prožívám znova?

Nebudu lhát, někdy si myslím, že se tohle všechno stalo, protože jsem nepreposlala vyhrožující spamy v e-mailu dalším deseti lidem, abych se tomu scénáři vyhnula.